

Александра Чворовић

ПИСМО С ОВЕ СТРАНЕ

БУДУЋИ АПСУРД УМЈЕТНИКА

Свако је изгорео на свој начин
Небо је јецало над изгубљеним слоговима
Умјетници изложени милости народног укуса
Звјездана прашина је спрала знања књига
Забринута бронзана глава је експлодирала
Колапс савјести побио је неколицину преосталих
Лажни гроб младог пјесника украшен натписом:
Мисли йројикане брилијантима мудросији
изједене су равнодушним судом времена
У медиокритетској маси камера је тражила
ужагрене очи генетски модификованог генија
Легализован злочин неосноване критике
нуди савршено стерилне услове рада
без асоцијација на савремени роман
уз изненађујуће одбацивање фабуне
и радикалну одсутност смислених дијалога
Кратак је рок за аждаје и диносаурусе
који помаљају главу из новог експеримента
Чекамо да нас прогласе живима
Текстилци крпе законе естетике
Расни клонови би нешто и радили
али мутанти не трпе придошлице

Тражи се прво лице страдања
умрежен писац без антидепресива
Букодлаци се враћају
У шумама већ клијају таленти

ИСТОРИЧАР

Гдје су сада двори и градови
тврђаве куле и торњеви
гдје су они бедеми сводови
топла крзна и богата ткања
Ничег нема у мраку свакодневнице
Мртви хероји с тобом збијају шале
Све битке су одигране
И нема више шта да се открије

Гдје су твоје свиле и кадифе
и брокати златом извезени
и пјенасте траке органдина
и сатенска мирисна постеља
на коју ћеш спокојан прилећи
Ничег нема
у овој долини лутања
Само сунце наспрам ока
Ова вода хладна и дубока
и мир у срцу

СУРОВ

Твоје мутне усахле очи
биле су живе попут двије хитре ласте
Псовке са твојих искривљених усана
биле су весело дјечије брбљање
Постао си пајац самосажаљења
краљ олоша за чашу јефтиног пива
Узалуд ти је Бог дотицао очи
Плешеш са пиштољем на челу
а живот је много драгоцјенији

Био си радост у мрачном дјетињству
сада си свеприсутан бол
отрежњење за заблуде и идеале
доказ да је тешко љубити ближњег
ако сам себе не воли
Пусти да те вријеђају
не узвраћај прљавим ријечима
Допусти да бујица увреда
тече кроз тебе без оправдања
Пусти да те вријеђају
постаћеш чист и миран
ослобођен унутрашње тежине
Завист и себичност
попадаће као каменчићи под стопала
Искупи се праведним страдањем

ПИСМО С ОВЕ СТРАНЕ

С ове стране сам вјетар
привидна екстаза и етар
Јурим ка истоку
сунце тек сања росу
Слушам тихе откуцаје сата
будућег времена
у којем ћемо бити надљуди
Шта да ти пишем кћери моја
и ти ћеш бити жена

Питам се зашто сам добила дарове
кад немам духовне моћи
да лијечим погледом
Немам Христову снагу
да љубав из ничега оплодим
него у ништавилу опстајем
да тлапим вапим и снатрим
залудна као лист на вјетру
и пишем понекоме о нечему
о себи самоћи и којечему

УЛИЦОМ КРОЗ СНОВЕ

Каквим слатким ријечима се пише о свом родном граду? У дугим усамљеним шетњама, у скривеним и тајанственим кутцима, разговарам са душом свог града, између мене и њега постоји невидљива спона, као пупчана врпца која нас трајно везује.

Лијепо је стајати и посматрати са бетонског моста, гдје се мала ријека Сутурлија улива у Врбас, шири га и успорава, док се дуге зелене косе жалосних врба квасе и огледају у умиреној води, и дивље патке лијено плутају. А када подигнете поглед ка горе сусретнете се са тамним зеленилом четинарске шуме, која се пење уз брдо и прелази у листопадну шуму, чије високо дрвеће заокружује видик стремећи ка плаветнилу неба. А ако се окренете на другу страну, у правцу из којег дотиче ријека Сутурлија видјећете како завија њен уски стјеновити кањон прекривен ниским али густим растињем, кроз који су се начичкале уцерице стијешњене простором док крај ријеке вијуга тако узак пут да само једно ауто може проћи и много малих мостића води до кућа са друге стране ријеке на којој нема цесте. Ријетка су мјеста гдје се природа тако великодушно поигравала и расипала своје дарове, док је човјек настојао да се уметне и угура у ту њену игру и нађе праву мјеру и рјешење које ће га измирити са њеним ћудима.

Има једна посебна улица, коју нарочито волим и која одаје признање једном другом великану писане ријечи, Јесењинова улица. Увијек сам се питала ко је био тако суптилно креативан да баш тој улици да име једног дубоко емотивног пјесника и сањара, тај спој је тако савршен погодак да сваки пут са дивљењем и поносом пролазим кроз њу. Улица је уска и прибијена уз саму обалу ријеке, жалосне врбе попут зелене завјесе закриљују шетача од јаког сунца, свјетлост титра по води и шаље свјетлаце по лишћу. Врбини пахуљасте цвјетови звани *маце* лагано лелујају по ваздуху, то је улица којом се корача кроз снове и чини вам се да толика љепота не може бити стварност, то је улица чисте овоплаћене поезије. А ја сам пјесник и мени је неопходно кретати се, дисати и дружити се са сјенама пјесника. Овуда лутају душе пјесника, били они живи или мртви, а права поезија не умире никад.